

„Örökre ebben a világban akarsz majd élni!”

– Alexandra Bracken, bestsellerszerző

A TRUTHWITCH

– Igazságboszorka
folytatása

WINDWITCH

szélboszorka

BOSZORKAFÖLDE 2.

*fine
selection*

SUSAN DENNARD

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S U S A N D E N N A R D

WINDWITCH

szélboszorka

BOSZORKAFÖLDE 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELŐTTE

VÉR A PADLÓN.

Oldalra csordogál, tócsába gyülik a holdsugárban, majd a hajó ringására a másik irányba indul.

A herceg dörömbölő szívvel engedi el kardja markolatát, és hátratántorodik. Még soha nem vette el egy másik ember életét. Eszébe jut, hogy ez vajon meg fogja-e változtatni.

A penge továbbra is függőlegesen a fába szúrva áll, még akkor is, amikor a fiatalember, akin áthatott, megpróbál felállni. Minden alkalommal, amikor a bérgyilkos megmozdul, egyre nagyobbra tépődik a hasán tátongó lyuk. Belei ezüstpénzként csillognak a félhomályban.

– Ki vagy te? – tör fel rekedtesen a herceg torkából a kérdés. Most ad hangot először, mióta felébredt a kabinjában álló árnyra.

Hála legyen Nodennek az apja ágy felett lógó kardjaiért! Készenlétben várták, hogy bérgyilkostámadás esetén magához ragadja az egyiküket.

– A nő... vár téged – feleli a kudarcot vallott bérgyilkos. Újra megpróbál felállni, ezúttal véres bal kezével nyúl a kard markolatáért.

Nincs kisujja, veszi észre a herceg szórakozottan, mivel elméje a nő szót forgatja. Csak egyetlen nő van, aki erre vetemedne. Csak egyetlen nő akarja holtan látni a herceget – és ezt már ő maga is többször a herceg tudtára adta.

A herceg elfordul, ajka vészkiáltásra nyílik, ám ekkor a háta mögött felnevet a férfi. Túlságosan baljós, túlságosan súlyos, ugató kacajjal.

Visszafordul felé. A férfi keze lassan lehull a kardról. Visszahanyatlik a padlóra, még több vér és kacagás dől belőle. Jobb kezével előhúz valamit a kabátzsebéből. Agyagedény esik a földre. Elgurul a deszkákon. Át a vértócsán. Kigurul a másik oldalon, és hosszú, fényes csíkot húz a kabin padlójára.

Ekkor az ifjú bérgyilkos végső, vérbuborékos kuncogással súg valamit.
– Gyulladj!

A herceg a kopár szírtén nézi imbolyogva, ahogy hadihajója porrá ég.

Hőség harsan a bőrén, a tengertűz fekete lángjai szinte láthatatlanok a hullámok hátán. Csak fehér, alkímiai magjuk villan fel néha.

A zaj mindent felülmúl. A kátrányozott fa vadul recseg-ropog, pedig több vihart élt át, mint ahány éve a herceg megszületett.

A hercegnek halottnak kellene lennie. Bőre feketére szenesedett, haja teljesen leégett, tüdeje parázslík.

Nem tudja, hogyan élte túl. Hogy hogyan tartotta fel a tengertűzet addig, amíg minden férfi és nő elhagyta a fedélzetet. Talán nem is fogja túlélni. Már most is alig áll a lábán.

Legénysége a partról figyel. Van, aki zokog. Mások sikoltoznak. Néhányan még a partot, a hullámokat pásztázzák. Ám a legtöbben csak bámulnak, ahogy a herceg is.

Nem tudják, hogy bérgyilkos jött érte. Nem tudják, hogy a nő a herceg halálhírét várja.

Nubrevna hercegnője. Vivia Nihar.

Ha megtudja, hogy ez a próbálkozás kudarcba fulladt, újra megkísérli megölni a herceget. Akkor újra veszélybe kerülnek az emberei, a legénysége. És ez az oka, dönti el a földre roskadva, hogy ezek a tengerészek sosem tudhatják meg, hogy még él. Azt kell hinniük, hogy meghalt, és Viviának is ezt kell gondolnia.

Egy a sokakért.

Lassan sötétbe borul a tekintete. Végül lecsukódik a szeme, és eszébe jut, amit a nagynénje mondott egyszer: „A legszentebbek zuhannak a legmélyebbre.”

Ez így igaz, gondolja, és én vagyok rá a tökéletes bizonyíték.

Aztán Merik Niharon, Nubrevna hercegen sötét, álomtalan álom lesz úrrá.

EGY

VAN NÉMI ELŐNYE, ha az ember halott.

Merik Nihar, Nubrevna hercege, a nubrevnai királyi flotta egykori tengernagya azt kívánta, bár korábban eszébe jutott volna a meghalás. Holttestként sokkal többet tudott elintézni.

Mint például éppen most. Okkal érkezett Lovats szívébe, az Ítélet térre, és az az ok egy alacsony mennyezetű viskóban rejtőzött. A házikó mögött a börtön egyik épülete húzódott, itt tartották a feljegyzéseket. Meriket egy bizonyos elítélt érdekelte. Az, amelyiknek nem volt kisujja, aki már Noden nedves poklának legmélyebb medrében pihent.

Merik még jobban a szemébe húzta őzbarna köpenye csuklyáját. Igaz, hogy az égési sebeknek köszönhetően az arca alig volt felismerhető, és a haja is még csak most kezdett el visszanojni, ám a ruhadarab menedéket kínált az Ítélet tér örülete elől.

Vagy a Gosorn tér elől, mivel a közepén álló óriási gosorn tölgy miatt így is hívták.

A fa világitótorony vastagságú és magasságú világos törzsén horpadások díszeltek a pokolvíz magasáig, ágai pedig évtizedek óta nem virítottak zöldet. *Ez a fa*, gondolta Merik a leghosszabb ágat méregetve, *úgy fest, mint aki hamarosan csatlakozik hozzám a halálban.*

A kíváncsiság hajtotta tömegek naphosszat özönlöttek a térre. Ma vajon kit fognak nyilvánosan megszégyeníteni? Kit láncolnak a kövekhez

élelem és pihenés nélkül? Ki érzi ma meg a kötél égető csapását, amit Noden nyálkahalainak hűvös csókja követ majd?

A kétségbeesés hordákban úzte ide az embereket. Családok érkeztek a nubrevnai katonákhoz kegyelemért könyörögni a szeretteik számára, az otthontalanok pedig ételt koldultak, fedelet a fejük fölé, vagy a szájalom bármiféle zálogát.

Azokban az időkben azonban senkiben sem maradt már felesleges kegyelem vagy szájalom. Még Merik Niharban sem.

Már így is minden tőle telhetőt megtett – amit feladhatott, azt mind feladta a kartorrai Hasstrel-birtokkal kötött kereskedelmi megállapodásért. A marstokiak egyikével is majdnem megegyezésre jutott, ám végül túl hamar érte utol a halál.

Egy család került Merik útjába. Egy nő és két fia, az elhaladókra kiabáltak.

– Az éhség nem bűn! – ordították egyként. – Szabadíts fel és etess meg! Szabadíts fel és etess meg! – Az idősebb, örülten magas, kígyócsillag vékonyságú fiú Merik felé fordult.

– Az éhség nem bűn! – Közel hajolt. – Szabadíts fel és etess...

Merik egy lépéssel kikerülte, balra pördült az öccsénél, végül pedig elloholt az anyjuk mellett. A nő volt a lehangosabb hármuk közül, napszíttá hajával és düh ráncolta arcvonásaival.

Merik jól ismerte ezt az érzést, hiszen őt is a harag fűtötte. Még akkor is, amikor egész testébe fájdalom nyilallt, és házi szövésű ruhája felkaristolta a hólyagokat a mellkasán.

A környéken állók is skandálni kezdtek. *Szabadíts fel és etess meg! Az éhség nem bűn!* Merik azon kapta magát, hogy a kiáltozás ütemére lépdel sietve. Boszorkaföldén nagyon kevesen rendelkeztek varázserővel, különösen valóban hasznos varázserővel. A természet – vagy a boszorkák – szeszélyeitől függően éltek túl a viszontagságokat, a saját kiapadhatatlan szívósságuk segítségével.

Merik elérte a tölgy terebélyes törzsénél álló akasztófát. Hat kötél lógott a középső ágról, a késő délelőtti hőség lankadt zsinórokká puhította őket. Ám amikor Merik megpróbálta megkerülni az üres emelvényt, magas, esetlen, világos hajú alakra lett figyelmes.

Kullen. A név felhorzsolta Merik szívét, tüdejéből még azelőtt kiszaladt a lélegzete, hogy az agya utolérte volna magát és szólhatott volna. *Nem, nem Kullen. Sosem Kullen.*

Mert Kullen két hete meghasadt Lejnában. Két hete halt meg Lejnában. Sosem tér vissza.

Merik ökle gondolkodás nélkül csapott le. Beleütött az akasztófa emelvényébe, kezében fájdalom robbant – ez le is földelte. Valódi volt.

Újra lecsapott. Ezúttal erősebben, és azon gondolkozott, belül miért pörög-forog benne minden. Megadta Kullen szellemének, ami járt neki. Tengernagyi kabátja utolsó aranygombján megvette azt a szentélyt a domboldalon, és imádkozott érte, hogy a nyálkahalak sebes utat engedjenek Kullennek a legmélyebb medren túlra.

Úgy volt, hogy ezután már nem fog fájni. *Ennek* már nem lenne szabad fájnia.

A magas alak végül eltűnt, és Merik vérző ökle jobban égett, mint a múlt emléke. Szemébe húzott csuklyával, kidugott könyökkel kényszerítette tovább magát. Mert ha Safiya fon Hasstrel az útjában álló mars-tokiak és hasadtak ellenére is elérte azt a mólót Lejnában – ha mindezt meg tudta tenni egy nemzetért, ami még csak nem is a sajátja volt –, akkor Merik mindenképpen végbe tudja vinni, amiért idejött.

De azért átkozott legyen az elméje, amiért felidézte a lányt! Olyan ügyesen került Safi emlékét a robbanás óta! Mióta a régi világa véget ért, és az új elkezdődött. Nem azért, mert nem *akart* rá gondolni. Nöden ments, de az az utolsó közös pillanat...

Nem-nem. Nem merenghet el. Semmi értelmé visszaemlékezni Safi bőrének ízére az ajkán, amikor az ajka már csak seb. Amikor az egész teste egy roncs, és ránézni is csak szánalom.

Különben a halottakat ez állítólag nem érdekli.

Továbbtörtetett a mocskon és testszagon át. Az ár visszalökte. A viharoknak nem volt magja. Merik testébe fájdalom tépett minden vállához vagy kezéhez csapódó végtag érintésére.

Végül elért a láncokhoz. Ötven ropogásra pirult rab várakozott a kövekhez kötve. Kerítés húzódott körülöttük, közömbösen nézték a másik oldalán nyüzsgő embereket.

A nézők könnyörögve kérték az öröket, hogy itassák meg a fiaikat. Hajtsanak árnyékot a feleségeik fölé. Engedjék szabadon az apjukat. A két kapunál várakozó őr azonban – belül álltak, nehogy a tömeg letapossa őket – nem mutatott több érdeklődést a lovatsi éhezők, mint a rájuk bízott rabok iránt. A két katona tulajdonképpen annyira unatkozott, hogy tarózással múltatták az időt. Egyikük friszkeké textil t viselt a felkarján, ezzel a gyászszalaggal tisztelgett elhunyt hercege előtt. A másik a térdére kötötte a szalagot.

Merik mellkasában új, haragos szél támadt a haszontalan textil látán. Annyi mindent feláldozott Nubrevnáért, és ennyit kapott cserébe: üres, hamis gyászt. Színjátékot, mint a városra aggatott koszorúk és szalagok, amik valójában nem tudták elfedni, mennyire kevésbé érdekelt bárkit is a herceg halála.

Vivia ezt elintézte.

Merik hamarosan megérkezett a viskóhoz, *hála Nodennek*, mivel csak ideig-óráig volt képes uralni érzelmeit és fuvallatait – és a kanóc már majdnem tövig égett. A tömeg narancssárga, madárürülékkel csíkozott falak előtt köpte ki magából, és Merik a déli oldalon álló ajtó felé indult. Ez mindig zárva volt, de azért nem volt áthatolhatatlan.

– Nyisd ki! – üvöltötte a herceg. Egyet koppantott az ajtón – ez hiba volt. A bütykéről nagy szelet frissen feltépett bőr szakadt le. – Tudom, hogy odabent vagy!

Semmi válasz. Merik legalábbis semmit sem hallott, de ez nem volt gond. Hagyta, hogy forrósodjon benne a hőség. Erősödj! *Fuvallj!*

Aztán újra bekopogott, és közben érezte, hogy a szél körülfogja őt.

– Siess! Megőrültek idekint!

Megmozdult a kilincs. Az ajtó nyikorogva megnyílt... És Merik be-furakodott. Ököllel, erővel, széllel.

A másik oldalon álló katonának esélye sem volt. Hátraesett, zuhanása az egész viskót megrázta. Mielőtt felállhatott volna, Merik becsukta maga mögött az ajtót. Kavargó szelekkel közelítette meg a férfit. Ciklonja iratokat tépett, és ez tetvesül jólesett neki.

Túl sok idő telt el, mióta Merik utoljára kitarhatha a szárnyait, és engedte kinyújtózni a varázserejét. Hasában tűz gyúlt, dühe kavargott,

mint az orkán. Ez töltötte meg a gyomrát, amikor étel nem volt benne. Ki- és belégzésével egy ütemben hullámozott körülötte a levegő.

A középkorú, sápadt katona nem kelt fel a földről, kezével védte az arcát. Nyilvánvalóan úgy döntött, hogy az a legbiztosabb, ha megadja magát.

Kár. Merik imádott volna harcolni vele. Ehelyett a szoba végigpásztázására kényszerítette a tekintetét. A szeleit is felhasználta, finoman előcsalogatta őket. Hagyta, hogy a levegő vibrálása elárulja, merre várhatnak rá mások. Hol kunkorodhat egy-egy szusszanás. A sötét sarkokban senki sem rejtőzött, a börtön fő részéhez vezető ajtó pedig szorosan csukva maradt. Így Merik erős önuralommal végül visszafordította figyelmét a katonára. Varázsereje ellágyult, a földre ejtett néhány iratot, majd a herceg óvatosan, a fejbőrébe szántó fájdalommal küzdve levette a csuklyáját.

Aztán Merik várt, hátha a katona felismeri.

Semmi. Sőt, abban a pillanatban, amikor a férfi leengedte a kezét, hátra is húzódott tőle.

– Mi vagy te?

– Dühös. – Merik egyet lépett előre. – Olyasvalakit keresek, akit nemrég eresztettek szabadon a második kiláncolása után.

A férfi körbepillantott a szobában.

– Ennél több információra lesz szükségem. Uram. Kor, bűn, a szabadulásának a dátuma...

– Ezeknek nem vagyok a birtokában. – Merik még egy lépést tett előre, és a katona ezúttal kétségbeesetten kecmergett talpra, hogy megszemb kerüljön Meriktől. A legközelebbi papírköteg után nyúlt.

– Tizenegy nappal ezelőtt – *megöltem őt* – találkoztam vele.

Merik a holdsugárra visszagondolva megállt.

– Barna bőre és hosszú fekete haja volt, a bal szeme alá két csíkot tetováltak.

Két csík. Kétszer állt lánkra verve az Ítélet tér vasaiban.

– És... – Merik felemelte a bal kezét. Bőre a gyógyulás piros és barna árnyalataiban játszott, kivéve ott, ahol frissen alvadt vér repedezett a bütkei mentén. – A rabnak nem volt kisujja.

– Garren Leeri! – kiáltott fel bólogatva a katona. – Rá emlékszem. A Kilencek tagja volt, még azelőtt, hogy elkaptuk volna az Osonó bandáit. Habár másodjára piti tolvajlásért tartóztattuk le.

– Értem. És pontosan mi történt Garrennel, miután letöltötte a büntetését?

– Eladtuk, uram.

Merik orrlyuka kitágult. Nem tudta, hogy a rabokat *eladhatják*, és a viszolyogtató gondolatra hő ébredt a tüdejében. Merik nem küzdött ellene – egyszerűen hagyta, hogy kicsapjon belőle, és megzörgesse a lábánál heverő iratokat.

Az egyik lap fellibbent, és a katona lábszarához simult. A férfi egy pillanat alatt újra reszketett.

– Nem gyakran esik meg. Uram. Mármint az emberek eladása. Csak akkor, amikor a börtönben már nincs hely, és csak piti bűnözőket adunk el. Így ledolgozzák a büntetésüket.

– És ezt a Garren nevűt – billentette oldalra Merik a fejét –, kinek adtátok el?

– Pin menedékének, uram. Rendszeresen vásárolnak rabokat, akik aztán a klinikán dolgoznak. Kapnak egy második esélyt.

– Aha. – Merik alig tudta leplezni mosolyát. Pin menedéke a lovasiaki legszegényebbjeinek menedékhelye volt. Merik anyjának volt az ügye, a királynő halála után pedig egyenesen Viviához vándorolt.

Milyen könnyen ment! Merik ilyen egyszerűen meg is találta a Garrent Viviához kapcsoló köteléket.

Már csak a kézzelfogható bizonyíték hiányzott – valami fizikai dolog, amit átadhat a királyi tanácsnak, és minden kétséget felülmúlóan bemutathatja, hogy a nővére gyilkos. Hogy nem alkalmas az uralkodásra.

Most már volt nyom, amin elindulhatott. Nem is akármilyen.

Mielőtt Merik elmosolyodhatott volna, a szoba fát karistoló fém hangjával telt meg.

A herceg éppen akkor fordult meg, amikor a külső ajtó kinyílt, és tekintete egy riadt, ifjú őrével találkozott.

Nos, ez bajt jelentett.

Az őr számára.

Merik szelei előrobbantak, és játékbabaként ragadták meg az őrt. Aztán berántották, és egyenesen Merik elé vetették.

Aki készenlétben tartotta az öklét.

Sebes ökle találkozott az őr állkapcsával. Teljes sebességgel. Hurrikán a hegy ellen. Az őr pillanatok alatt eszméletét veszítette, és mialatt a földre hanyatlott, Merik az első katonára pillantott.

Az idősebb férfi azonban már szökésben volt, a börtön ajtajánál, és az egyik zárral bajlódott motyogva.

– Túl öreg vagyok én ehhez. Túl öreg vagyok én ehhez.

A pokolvízre! Büntudat villant Merikbe. Megkapta, amiért jött, és ha itt marad, azzal csak a bajt keresi. Így hagyta a katonát elmenekülni, és a viskó nyitott ajtaja felé indult.

Ám félúton megtorpant, amikor rikoltozó asszony esett rajta át a szobába.

– Az éhség nem bűn! Szabadíts és etess meg!

Az a nő volt az, és fiai is besorjázta mögötte. Noden akassza fel, de aznap nem szakították már félbe elégszer Meriket?

Úgy tűnt, hogy még egyáltalán nem.

Amikor észrevette az eszméletlen őrt, majd Merik csuklyátlan arcát, a nő elnémult. Mozdulatlaná merevedett. Vérekes szemében megcsillant valami, ami a reményre hasonlított.

– Te – lehelte. Aztán kitért karokkal felé botladozott. – Kérlek, Harag, nem tettünk semmi rosszat!

Merik magára rántotta a csuklyát. A fájdalom minden zajt elnyomott egy pillanatra. És fényesebb is volt minden másnál, pedig az asszony és a fiai egyre csak közeledtek.

A nő megragadta a herceg kezét.

– Kérlek, Harag! – ismételte, és Merik belül összerándult új neve hallatán. Tényleg ennyire torz lenne? – Kérlek, uram! Jók voltunk, tiszteletünket tettük a szentélyednél! Nem érdemeljük a dühödöt, csak a családjainkat akarjuk megegetni!

Merik kitépte magát a szorításából. Az asszony körme nyomán felszakadt a bőr. Bármelyik pillanatban katonák ronthatnak be az irattár-ból, és noha a herceg képes volna legyőzni ezt a két fiút és az anyjukat, az csak felhívna rá a figyelmet.

– Azt mondtad, szabadítsalak és etesselek meg? – Merik felmarkolt egy kulcscsomót az eszméletlen őr övéről. – Tessék.

Az átokverte asszony reszketve húzódott el Merik kinyújtott kezétől.

És a férfinak már el is fogyott az ideje. Odakint széldob ismerős hangja dörrent. *Katonákra van szükség*, mondta a ritmus, *az Ítélet téren*.

Így hát Merik a közelebb álló fiúhoz vágta a kulcscsomót, aki ügyetlenül elkapta.

– Ha akarjátok, szabadítsátok ki a rabokat, de gyorsan! Mert *most* már mindnyájunknak ideje lenne menekülőre fognia.

Aztán Merik a tömegbe vetette magát, leszegett fejjel, gyorsan haladt. Mert noha az asszonyba és fiaiba nem szorult annyi józan ész, hogy fussanak, Merik Niharba igen.

Végül is még egy halott embernek is lehet olyan élete, amit nem szívesen veszítene el.

KETTŐ

NEM ÁZMIRBAN VOLTAK.

Lehet, hogy Safiya fon Hasstrel gyenge volt földrajzból, de még ő is tudta, hogy ez a félhold alakú öböl nem Marstok fővárosáé. Habár nagyon vágyott rá, hogy az legyen, a menyét pisilje le!

Bármi érdekesebb lett volna, mint egy héten át ugyanazokat a türkizkék hullámokat és a rajtuk túl burjánzó sűrű, sötét dzsungelt bámulni. Mert itt, a Vitatott Földek legkeletibb szélén – ez egy hosszú, senki földjének számító félsziget volt, ami nem tartozott egészen sem Saldonica kalózcsoportaihoz, sem a birodalmakhoz – nem volt semmi, de semmi érdekes csinálnivaló.

Safi mögött, szinte azonos ütemben a hullámveréssel, papírsuhogás hallatszott, efelett pedig Marstok Császárnőjének végtelenül nyugodt hangja dalolt. A nő egész nap levelekkel és üzenetekkel foglalkozott a kabinja közepén álló alacsony asztalnál, és csak azért állt meg olykor, hogy tájékoztassa Safit egy-egy bonyolult politikai szövetségről, vagy a birodalma déli határainak nem sokkal korábbi átmozdulásáról.

Kínzóan unalmas volt, és az volt az egyszerű igazság, legalábbis Safi szerint, hogy a szép embereknek *nem* lenne szabad kiselőadást tartaniuk. Nincs, ami az unalomnál hamarabb semmissé tenné a szépséget.

– Figyelsz rám, domna?

– Természetesen, felség! – Safi megpördült, fehér ruhája kidagadt a lendület szelétől. A legártatlanabb hatás érdekében még a szempilláit is megrebegtette.

Vaness nem vette be. Szív alakú arcán megkeményedtek a vonások, és Safi úgy gondolta, *nem* csak képzelet, hogy a császárnő vasból készült öve úgy hullámzik és horpad, mint két egymás mellett elcsúszó kigyó.

Vaness a tudósok szerint Boszorkafölde teljes történelmének legfiatalabb, legnagyobb hatalommal bíró császárnője volt. A legenda szerint ő volt a valaha élt legerősebb és legvérszomjasabb vasboszorka is, hiszen hétéves korában egy egész hegyet döntött ki a helyéből. És Safi szerint természetesen Vaness volt a leggyönyörűbb, legelegánsabb nő, aki valaha megörvendeztette a világot a jelenlétével.

Ezek közül azonban semmi sem számított, mert istenek a *mélyben*, Vaness unalmas volt.

Nem kártyázott, nem viccelődött, nem mesélt izgalmas történeteket a tűzboszorkák adta láng mellett – egyáltalán semmivel sem tette elviselhetőbbé a várakozást. Egy héttel azelőtt horgonyoztak le, először egy kartorrai vitorlás elől rejtőzve. Aztán egy kartorrai hajóhad elől. Mindenki felkészült a tengeri harcra...

Ami aztán el sem kezdődött. És míg Safi tudta, hogy ez jó – a háború *tényleg* értelmetlen, ahogy Habim mindig is mondta –, közben azt is megtudta, hogy az *egész napos várakozás* az ő saját, személyre szabott pokla.

Különösen, miután két hete az egész élete a feje tetejére állt. A kartorrai császárral való meglepetés eljegyzése összeesküvések és szökések forgószelébe lökte. Megtudta, hogy az egész életében gyűlölt nagybátyja valami óriási léptékű tervet hajtott végre, ami békét hozhat Boszorkaföldére.

Ezután, mivel Safi élete még nem volt elég bonyolult, felfedezte, hogy ő és Iseult, a fonáltestvére lehetnek a mitikus Kahr Áven, akiknek a feladata, hogy meggyógyítsák Boszorkafölde mágiáját.

A császárnő jelentőségteljesen megköszöri a torkát, mire Safi elmeje visszakapcsolódott a jelenhez.

– A baedyedi kalózzal kötött szerződéseim elképzelhetetlenül fontos Marstok számára. – Vaness szigorúan felvonta a szemöldökét.

– Évekig tartott egyezségre jutni velük, és több ezer életet mentünk meg vele... még most sem figyelsz rám, domna!

Ez nem volt *teljesen* hamis állítás, Safit mégis sértette a császárnő hangvétele. Végül is a legjobb tökéletes-tanítvány-vagyok arckifejezés ült az arcán, és Vanessnek ezt illetett volna értékelnie. Safi még a mentoraival, Mathew-val és Habimmal szemben sem regulázta meg a vonásait. Még Iseulttal sem.

Safinak elszorult a torka. Ösztönösen megmarkolta a kulcscsontjánál pihenő fonálkövet. Néhány percenként elővette a csiszolatlan rubint, hogy pislákoló mélyére bámulhasson.

Ha Iseult bajban van, világitania kell. Eddig egyetlen villanást sem látott. Semmit. Ez először megnyugtatta Safit – valójában csak ebbe kapaszkodhatott. Ez volt az *egyetlen* kapcsolata a fonátestvérével. A job-bik felével. A logikusan gondolkodó, Safit a bajból mindig kisegítő felével. Azzal a személlyel, aki sosem hagyta volna, hogy Safi a császárnővel menjen.

Visszagondolva Safi is tudta, mennyire bolonddá tette magát, amikor felajánlotta igazságboszorkaságát azért, hogy a császárnő kiirthassa a korrupciót marstoki udvarából. Safi *annyira* nemes lelkűnek és *annyira* önfeláldozónak látta magát, mert ha segít Vanessnek, azzal segít Nubrevna haldokló nemzetének a kereskedelme feltámasztásában.

Az igazság azonban az volt, hogy csapdába esett. Egy hajón. A semmi közepén. Az ingerszegénység császárnőjével.

– Ül mellém! – parancsolta Vaness, félbeszakítva Safi önmarcangolását. – Ha már Baedyed politikája egyáltalán nem érdekel, talán ez az üzenet felkelti a figyelmedet.

Safi felkapta a fejét. *Üzenet.* A mai délután máris csábítóbb lett a tegnapi napinál.

Kezét a saját vasövén pihentetve, a császárnő melletti üres padhoz ment a billegő kabin szemközti oldalán. Vaness átlapozott egy halom mindenféle papírt, homlokát apró ránc húzta össze.

Ez egy másik, gyakran összevont szemöldökű arcot juttatott Safi eszébe. Egy másik vezetőét, aki, akárcsak Marstok császárnője, örökké a magáé elé helyezte a népe érdekeit.

Merik.

Safi mély levegőt vett. Áruló arca elpirult. Csak *egyszer* csókolták meg egymást, úgyhogy ez a pirulás akár véget is érhetne.

Mintha a gondolataira érkezett volna válasz, Safi egy nevet pillantott meg a lapon, amit Vaness éppen előhúzott a kupacból: *Nubrevna hercege*. Felgyorsult a szívverése. Lehet, hogy ez lesz az – lehet, hogy végre hírt kap a világról és azokról, akiket hátrahagyott benne.

Mielőtt azonban bármit megtudhatott vagy suttyomban elolvashatott volna belőle, kivágódott a császárnő kabinjának ajtaja. Egy marstoki zöld tengerész egyenruhát viselő férfi rontott be rajta. Meglátta Safit és Vaness, és két szívdobbanásig csak bámulta őket.

Hamis. A szó végigkarcolta Safi gerincét, a lány varázsereje bizseregni kezdett. Figyelmeztetés, hogy hazugság, amit lát. A félrevezető elem tátott szájjal bámulta őt, és felemelte az egyik kezét.

– Vigyázz! – Safi megpróbálta megragadni a császárnőt, megpróbálta fedezékbe rántani magát. De túl lassú volt. A tengerész már meghúzta a pisztolya ravaszát.

Csattanva sült el.

A lövés nem ért célba. A pörgő vasgolyó csupán néhány hüvelyknyire állt a császárnő arca előtt a levegőben.

Aztán egy penge szúrta át a támadó hátát, véres acélhegye a hasából tört elő. A csengő vágás gerincet, szerveket és bőrt választott ketté.

A kard visszarándult. A test a földre hullott. Vaness személyi őrségének parancsnoka állt mögötte, tetőtől talpig feketében, pengéjéről vér csepegett.

A Viperák vezére.

– Bérgyilkos. – Végtelenül higgadtan mondta ki a szót. – Tudod, mit kell tenned, felség.

Csak ennyit mondott, és már ott sem volt.

A vasgolyó végre leesett a levegőből. Pattogva hullott a padlóra, majd elgurult, ám ennek a hangját elnyomta az odakint hirtelen felhangzó ordítás.

– Gyere! – szólt Vaness. Aztán, mintha attól tartott volna, hogy Safi esetleg nem engedelmeskedik, megszorította a lány derekán feszülő vasövet, és varázserejével az ajtó felé rántotta.

Safinak nem volt más választása, a torkába gyűlő rettegés ellenére is utána kellett sietnie. Az agyában kavargó kérdések ellenére is.

Elérték a bérgyilkost. Vaness lelassított annyira, hogy lepillanthasson rá. Elutasítóan szipogott, feljebb húzta fekete szoknyáját, és átlépte a holttestet. Véres lábnyomokat hagyott a másik oldalán.

Safi eközben inkább megkerülte a hullát.

Arra is vigyázott, hogy ne nézzen bele a halott szemébe. Kék volt, és egyenesen a kátrányozott mennyezetre bámult.

Odakint eluralkodott a káosz, Vaness azonban teljesen érzelemmentesen nézett szembe vele. Keze rebbenésére a csuklója körül viselt vasbéklyók négy vékony fallá olvadtak, hogy közrefogják a két nőt. *Pajzs*. Ezután a császárnő balra vágott át a fedélzeten. Marstoki hangok kiabáltak, mind tompán, fémesen csengett.

Mégis teljesen érthetően. Úgy gondolták, két bérgyilkos volt a hajón, így a Viperáknak és a legénységnek meg kellett keresniük a másikat.

– Gyorsabban! – parancsolta Vaness Safinak, és az öv még erősebben húzta.

– Hová megyünk? – kiáltott vissza Safi. Elérték a hadihajó csónakját, amit hátul, felfüggesztve tároltak, hogy könnyebben vízre bocsátható legyen. Vaness lépcsősorra olvasztotta elülső pajzsát, amin azonnal fel is lépdelt.

És máris a himbálózó csónakban ültek, aminek a szélén vas terjed. Falak a védelmükre. Tető azonban nem volt, semmi sem védte őket az üvöltő hangtól.

– *A fedélzet alatt van!*

Vaness Safira nézett.

– Kapaszkodj! – figyelmeztette. Aztán felemelte a két kezét, megcsörrentek a láncok, és a csónak megrándult.

A hullámok hátára csobbantak. Safi majdnem leborult a helyéről, és permet hullott rá, amit ragacsos, sós szellő követett, míg Safi ülő helyzetbe kecmergett. Olyan nyugalmas és csendes volt itt lent minden! Megdöccent a térde. Hogy lehet itt ekkora béke, amikor mellettük az erőszak az úr?

A nyugalom hazugság volt, mivel egyetlen lélegzetvétellel később üvegcserepektől ragyogó erős fény villant viharosan a pajzsok felett. A csónakot hátrálökte és veszélyesen elbillentette.

Végezetül mennydörgés hallatszott. Durva. Égettő. *Élő.*

A hajó felrobbant.

A pajzsokat lángok ostromolták, ám a császárnő visszatartotta őket. A papírvékony pajzsok egyre csak terjeszkedtek, beborítva az egész csónakot. Így védték Safit és Vanessét a dühöngő hőségtől, és halkították a pokoltüzekeket fojtott üvöltéssé.

A császárnő orrából vér csepegett, izmai remegtek. Ez jelezte, hogy nem tudja örökké fenntartani az örületet kizáró pajzsokat.

Így hát Safi magához ragadta a csónak padlóján heverő evezőket. Egyszer sem gondolta át, hogy ezt kell-e tennie – ugyanúgy, ahogy azt sem *gondolta volna át*, hogy kiússzon egy nagy hullám alól. Talált ott evezőt és látta a partot, tehát cselekedett.

Látva, mit tervez Safi, Vaness két rést nyitott a pajzson az evezők számára. Füst és meleg áradt be rajtuk.

Safi nem törődött vele, még ha égtek is az ujjai, és tüdeje sós füsttel is telt meg.

Húzásról húzásra kerültek egyre távolabb a haláltól, míg a csónak végül *koppanva* sötét kavicsúzalékot ért. Míg a császárnő végül hagyta leomlani vaspajzsát. A fém ismét díszes béklyóvá változott a csuklóján, így Safi megláthatta az előttük égő fekete lángokat.

Tengertűz.

Sötét szomszaga mindig olthatatlan. A szél nem képes elfújni. A víz csak még magasabbra hajtotta gyantás nyelvét.

Safi átkarolta a kókadózó császárnőt, és a puha hullámok közé vonszolta. Nem érzett megkönnyebbülést, amiért túléltek a támadást. Nem öntötte el a mámoros elégedettség, amiért partot értek. Növekvő űrt érzett. Mélyülő sötétséget. Mert most már *ez* lesz az élete. Nem unalom és kiselőadások, hanem pokollángok és bérgyilkosok. Mészárlás és vég nélküli menekülés.

És ettől senki nem menti meg, csak ő, saját magát.

Most rögtön elmenekülhetnék, gondolta a hosszú partvonalon álló pálmákat és mangrofefákat méregetve. *A császárnő észre sem venné. Valószínűleg nem is érdekelné.*

Ha Safi délnyugatnak indul, előbb-utóbb eléri Saldonica kalózköz-társaságát. Az egyetlen civilizáció – ha nevezhetjük annak –, ahol találhat innen máshová induló hajót. Mégis szinte biztos volt benne, hogy egyedül *nem* élne túl az emberiség ezen szennygyűjtőjét.

Ujjai a fonálköre vándoroltak, mert most, hogy Safi élete pengeélen egyensúlyozott, a rubin végre izzani kezdett.

Ha Iseult itt lenne, akkor Safi farkafelvágva rohanna el a dzsungelbe. Iseult mellett bátor volt. Erős volt. Rettenthetetlen. Safinak azonban fogalma sem volt, hol járhat a fonáltestvére, és nem tudta, mikor láthatja újra – ha *egyáltalán* találkoznak még.

Ami annyit jelentett, hogy Safinak egyelőre jobbak voltak az esélyei Marstok császárnőjének az oldalán.

Miután a hadihajó lángoló csontvázzá égett, és a támadás melege visszahúzódott, Safi Vanesshez fordult. A császárnő földbe gyökerezett lábbal állt, mereven, mint a varázserejéhez tartozó vas.

Bőrét korom piszkolta be. Két vércsík alvadt az orra alatt.

– El kell bújnunk – szólalt meg Safi rekedten. Istenek a mélyben, vízre volt szüksége. Hűvös, megnyugtató, sótlan vízre. – A tűz idevonzza a kartorrai hajóhadat.

A császárnő kínzó lassúsággal eltépte tekintetét a horizontról, és Safira nézett.

– Lehetnek túlélők – morogta.

Safi szája vékony vonallá préselődött, de nem vitatkozott. És talán az ellenérvek illetően hiánya volt az, amire Vaness válla egy hajszálnyit megereszkedett.

– Saldonicát célozzuk meg – mondta ezután Marstok császárnője. Aztán elindult, a nyomában Safival, át a sziklás parton, az egyre feketébb sötétség felé.

HÁROM

 [GYENSÚLY, EMLÉKEZTETTE MAGÁT Iseult det Midenzi hajnal óta ezredjére is. *Sztázis az ujjaidban és a lábujjaidban.*

Nem mintha egyáltalán érezte volna az ujjait vagy a lábujjait. Úgy tűnt, egy örökkévalóság óta rohan teljes erejéből egy jeges hegyi patakban lefelé. Kétszer is megbotlott, és kétszer ázott el tetőtől talpig.

De nem állhatott meg. Muszáj volt továbbfutnia. Noha többször is felmerült a kérdés, hogy *hová*. Ha sok-sok órával ezelőtt, még mielőtt a hasadtak szimatot fogtak, és üldözőbe vették, jól olvasta a térképet, akkor valahol a Vitatott Földek legészakibb csücskénél járhat.

Ez azt jelentette, hogy nem volt település, ahol meghúzhatta volna magát. Nem voltak emberek, akik megmentették volna az őt vadászóktól.

Iseult egy héten át utazott Marstok felé. A Lejna körüli holt síkságok egy idő után emelkedni kezdtek. Dombokká alakultak. Iseult még sosem járt olyan helyen, ahonnan nem látszott minden irányban a horizont. Persze, képeskönyvekben látott már hófödte hegycsúcsokat és sziklás dombokat, és Safi is mesélt neki róluk, de azt nem gondolta volna, hogy ilyen *kicsinek* fogja érezni magát tőlük. Elszigeteltnek és csapdába esettnek, amikor a dombok eltakarták előle az eget.

Mindezt még sokkal rosszabbá tette a fonalak teljes hiánya. Iseult fonálboszorkaként látta az építő, összekapcsoló és elszakadó fonalakat.

Ezer szín csillogott körülötte minden nap minden percében. Csakhogy emberek nélkül fonalak sem voltak – fonalak nélkül pedig nem töltötte be a tekintetét és az elméjét a sok szín.

Iseult már napok óta egyedül volt. Fenyőtűszőnyegeken vándorolt, és csak a szélben recsegő fák százaai voltak a társasága. Azonban akármilyen is volt a terep, Iseult óvatosan haladt. Sosem hagyott jelet, nem hagyott nyomot, és mindig, mindig kelet felé haladt.

Aznap reggelig.

Négy hasadt szimatolta ki Iseultot. Fogalma sem volt, honnan jöttek, és hogyan tudták követni. Ez a szalamandraszál köpeny, amit az Éduán nevű vérboszorkától kapott két hete, arra szolgált, hogy elfedje a szagát a hasadtak elől, eddig azonban sajnos nem működött. Iseult érezte a továbbra is rá vadászó hasadt fonalak fekete romlottságát.

És minden perccel egyre közelebb kerültek hozzá.

Be kellene csomagolnom a fonálkövet, gondolta Iseult homályosan. Belső monológja távoli zümmögésként vegyült dobogó, csobbanó lépeteihez. *Be kellene csomagolni egy kis anyagdarabba, hogy ne ütögessen, amikor futok.*

Ezt a refrént már legalább százszor végiggondolta, hiszen nem először rohant teljes sebességgel a nehéz erdei terepen. Mégis, minden alkalommal, amikor végre megállhatott elbújni egy-egy kidőlt fa törzse alatt, annyira próbálta visszanyerni a lélegzetét és hegyezni a mágiáját az őt üldöző fonalak után, hogy elfelejtette becsomagolni a fonálkövet. Legalábbis addig, amíg újra ütögetni kezdte.

Máskor a lány képzelete annyira elkalandozott, hogy egy időre teljesen megfeledkezett a környezetéről. Azon töprengett, mi lenne, ha tényleg ők lennének a Kahr Áven.

Iseult és Safi járt Nubrevna őskútjában. Megérintették az Ősforrását, és földrengés rázza meg az országot. *Megtaláltam a Kahr Ávent,* mondta akkor Evrane szerzetes Iseultnak és Safinak, *ti pedig felébresztettétek a Víz Ősforrást.*

Safi számára tökéletesen érthető volt a cím. Ő maga volt a napfény és az egyszerűség. Természetesen ő lenne a Kahr Áven *Fényhozó* része. Iseult viszont nem volt Safi ellentéte. Nem maga volt a csillagfény és a bonyolultság. Nem volt ő egyáltalán semmilyen.

Kivéve, ha igen. Kivéve, ha még lehetek.

Ezek a gondolatok melengették Iseultot, amikor álomba merült.

A fonálkő azonban ma villant fel először – ez annak a jele volt, hogy Iseult valóban veszélyben van. Csak remélhette, hogy akárhol is van most Safi, nem esik pánikba a saját pislákoló köve látványától.

Iseult abban is reménykedett, hogy a kő csak miatta világít, mert ha azért ragyog, mert Safi is veszélyben van...

Nem, nem szabad így aggódnia. Most csak a futásra figyelhet.

Elgondolni is képtelenség, hogy csak két hét telt el, mióta Lejnában elszabadult a pokol tüze. Mióta a marstokiak elvették Iseulttól Safit, a fonálboszorka kimentette Meriket egy leomlott épület alól, és úgy döntött, történjék bármi, megkeresi fonálestvérét.

A lány ezután átkutatta Lejna városát, amíg meg nem találta Mathew elhagyatott kávéboltját. A konyhában talált élelmet és tiszta vizet is. Még egy zsák ezüstpénzt is talált a pincében.

Amikor azonban nyolc nap elteltével sem jött érte senki, Iseult kénytelen volt azt feltételezni, hogy senki nem is fog. Dom Eron valószínűleg megtudta, hogy Marstok császárnője elrabolta Safit, így a dom, Habim és Mathew most bizonyára az igazságboszorkát keresi.

Iseultnak nem maradt más választása, mint hogy egyenesen tempóban északkelet felé induljon úgy, hogy nappal aludt, éjjel pedig haladt. Azért így, mert Boszorkafölde erdeiben csak kétféle ember fordult elő: azok, akik meg *akarták* ölni az embert, és azok, akik *miatt* megölték az embert. Mindkét tábor jobbnak tűnt.

Ám a sötétben, amikor Iseult vándorolt, más dolgok várahoztak. Árnyak, fuvallatok és elzárhatatlan emlékek. Safira gondolt. Az anyjára gondolt. Corlantra és átokverte nyilára gondolt, ami miatt majdnem elveszítette az életét. A lejnai hasadtakra gondolt, és eszébe jutott a könnycsepp alakú heg, ami utánuk maradt.

Aztán a Bábjátékost is felidézte, aki vég nélkül próbált betörni Iseult álmaiba. Szövőboszorkának nevezte magát, miközben ragaszkodott hozzá, hogy Iseult pontosan olyan, mint ő. Csakhogy a Bábjátékos meghasította az embereket, és az uralma alá vont a fonalaikat. Iseult nem tudta volna – nem lett volna hajlandó – ezt megtenni.

Iseult a legtöbbet a halálon gondolkodott. A sajátján. Végül is csupán egyetlenegy harci sarló társaságában haladt az esetleg nem is létező jövője felé.

Ha a nyomában járó hasadtak utolérlik, ez a jövő már nem is tart sokáig. *Amikor* utolérlik, mert Iseult nagyon rosszul menekült. Ezért támaszkodott olyan erősen Safira, akinek még a szökkenése irányát is az ösztönei sugallták, csak ezekre hagyatkozva is képes volt elmenekülni. Iseult a saját legádázabb ellensége volt az ilyen nyaktörő helyzetekben, és hagyta, hogy a félelem elhomályosítsa fonálboszorka-logikáját.

Amíg észre nem vette a hajnalkákat. Összefüggő szönyegként virultak a patak mentén. Látszólag vadon. Látszólag ártalmatlanul.

De nem vadon. Nem ártalmatlanul.

Iseult egy szempillantás alatt kint volt a patakból. A patak partján felkecmeregve megbotlott érzéketlen lábaiban. Elesett, csuklóját hátrafeszítve a kezén támaszkodott meg.

Nem vette észre, nem is érdekelte, mert mindenfelé hajnalkákat látott. Szinte láthatatlanok voltak az árnyék foltjaiban, de ha az ember tudta, hogyan keresse őket, lehetetlen volt elsiklani felettük. Ha az ember nomatsi volt.

Noha úgy látszott, mintha csak ártatlan özscsapás futna a fenyőtörzsek között, Iseult felismerte a nomatsi utat. A törzs védelmére létrehozott, csapdákkal szegélyezett ösvények biztos halált jelentettek a karaván hívatlan látogatói számára.

Iseultot sem hívta senki, ám szintén nomatsiként *őt* kétségtelenül nem fogják kívülállónak bélyegezni.

Erőltetett menetben indult meg, el a pataktól. Nincs több futás, mert egyetlen rossz lépéssel kioldhatja a méregboszorkaködöt, amit a hajnalkák rejtettek.

Ott! Észrevette a földön heverő, Y alakú faágat, amelynek egyik göcsörtös vége észak, a másik dél felé mutatott.

Az egyik út kivezette volna a nomatsi útról. A másik mélyebbre irányította.

Iseult még jobban lelassított, fenyőt fenyő után kerülgetett. Mohos szikla fölé guggolt. Lábujjhegyen haladt, lopózkodott, alig vett levegőt.

A hasadtak már nagyon közel jártak. Fekete fonalak feszültek és kavarogtak a tudatába éhesen, torzan. Perceken belül utolériük.

Ám ez nem volt gond, mivel nem sokkal előtte egy leszúrt, az erdő szőttesében észrevehetetlenül elvegyülő faág állt ki a földből. *Fogas medvecsapdák előtted!* – figyelmeztette Iseultot a jel.

A hasadtakat azonban semmire sem fogja figyelmeztetni. Csak majd akkor, amikor ember által szétfeszíthetetlen vasfogak szorítják a lábukat.

Iseult lába remegve készítette futásra a lányt. Át akart rohanni az előtte elterülő páfrányfodros tisztásra rejtett medvecsapdák előtt. Megragadta fonálkövét, erősen megszorította, és egyenletes tempóban haladt tovább. *Egyensúly, egyensúly, egyensúly.* Hat csapdát számolt, mire a másik oldalra ért.

Amikor átért, már futhatott. Ráadásul éppen idejében, mert a háta mögött életre kelt a nomatsi út. Mérgező köd forró lökete robbant elő a távolban. A levegőben vibrálva végigkarmolta Iseult gerincét.

A hasadtak kioldották a csapdát, ám a köd nem hatott rájuk. A vadászok még mindig közeledtek.

Iseult még gyorsabban rohant. Zihálva lélegzett. Ha csak egy kicsivel messzebbre tud jutni, talán teljesen megmenekülhet.

A medvecsapdák is felébredtek, éjféli harangszóként zendültek. Üvöltés szakadt ki az üldözők romlott tüdejéből. Négy sor fonál küzdött csattogva a lábukat szorító vas ellen.

Iseult nem lassított le. Előre kellett húznia, amíg lehetett, mert az előnye nem biztos, hogy sokáig tart. Páfrányokat és tűleveleket zúzott össze lépteivel. Fogalma sem volt, hová teszi legközelebb a sarkát. Csak a fenyőfák magas árbócait látta. Csemetéket, törzseket, gyökereket kerülgetett. Kifordult a bokája, és megrándult a térde.

A sebesség hiba volt. A nomatsi utak nem arra készültek, hogy sitve haladjanak rajtuk. Idő kellett hozzájuk. Tiszteletet kellett mutatni feléjük.

Így Iseultnak meg sem kellett volna lepődnie, amikor elért egy tisztásra, és a szilárd talaj hirtelen beszakadt a lába alatt. Nem kellett volna meglepődnie, amikor egy háló a magasba csapódott vele, hogy felhúzza a fák koronája közé.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Felkiáltott. Aztán egyenesen felfelé röppent, majd himbálózva megállt.

Iseult reszelősen lélegzett. Ki-be. *Legalább*, gondolta homályosan, *a sarlóm még megvan*. Habár nem sok haszna lesz belőle, ha hat méter magasán lóg a levegőben.

Vagy akkor, amikor egy hasadt lépett a tisztás közepére. Fekete vércsíkot hagyott maga mögött. A férfi görnyedten közeledett. Hiányzott a fél lába, és bőre bugyogott a varázslattól, ami meghasította. Mégis szokatlan koncentrációval mozgott. Nem mutatta a hasadtakra jellemző agyatlan, őrző erőszakosságának tüneteit.

Aztán Iseult rájött, hogy *miért*. Fonalak lebegtek felette lustán, az ég felé nyúlva. Szinte láthatatlanul.

A Bábjátékos. Ahogy Lejnában tette a marstoki Viperákkal és a tengerészekkel, a Bábjátékos ezeket az embereket is bizonyára a távolból hasította meg. Most pedig átvette felettük az irányítást.

Erre a gondolatra elkezdtek kihunyni a fonalak. A vascsapdába zárt hasadtak egyesével meghaltak. Mintha a Bábjátékos úgy döntött volna, letelt az idejük, és eltépte volna korábban elvágott fonalaikat.

Az Iseult alatt álló ember viszont még élt. Tovább keresgél, így Iseultnak csak egy választása maradt: el kell vágnia a hálót, és meg kell próbálnia megölni a hasadtat, mielőtt az öli meg őt.

Erre azonban nem került sor, mert a hasadt rálépett egy második csapdára. Háló pattant fel a földről, felfelé rántva a férfit. Megnyikorodtak a kötelek. A vadász kapálózva küszködött csupán néhány lábnyira Iseulttól, amíg aztán hirtelen elhallgatott, fonalai pedig sziszegő hang kíséretében, összeaszva, feketén tűntek el.

A Bábjátékos megölte őt, egyedül hagyva Iseultot a nomatsi úton.

Iseult nem tehetett róla: felnevetett. Végre megkapta a régóta vágyott szünetet. Megmenekült a rá vadászók elől, és ide került.

A lány nevetése hamar abbamaradt. Hideg felismerés űzte el.

Mert ha Esmé küldte utána ezeket a hasadtakat, Iseult csak azt feltételezhette, hogy újra megtenné.

Emiatt majd később aggódj! – mondta magának. Egyelőre nem volt már ellenfele, és legnagyobb gondja az volt, hogy hogyan vágja el a hálót csonttörés nélkül.